

ПЕРЕДПЛАТА

на „Буковину“ вносьть на цілий рік 10 зр. — кр. на чверть року 2 „ 50 „ місячно 1 „ — „ для заграниці 20 рублів або 40 франків.
Поодинокі числа по 6 кр. в бюрі газет Л. Горовіца в Чернівцях, ул. головна ч. 17.

БУКОВИНА

ВИХОДИТЬ

щодня кромі неділь і руских свят о год. 5. по пол.
Редакция і Адміністрация „Буковини“ находить ся в Чернівцях (ул. Петровича ч. 2.)
Оголошеня приймає ся за оплатою 6 кр. від стрічки; а в „Надіславім“ по 10 кр. від стрічки.

Збори наукового товариства ім. Шевченка у Львові.

Ті збори відбули ся дня 4-го червня. На них явило ся 54 членів і багато гостей, між ними також деякі пані і гості з Буковини. О 1/2 4 год. пополудни отворив голова товариства, п. Олександр Барвінський збори промовою, в котрій зазначив, що переміна товариства на наукове товариство (в 1892 р.) показала ся дуже користою, як се можна сконстатувати на трилітній праці. Працю поділено, імено між виділ і три секції; виділ займає ся адміністративними справами, а секції науковими. Яка була діяльність секцій, се видко із справозданя, поміщеного в X. томі „Записок“; видко з того, що робота поглиблює ся, число робітників більшає, хоч оно все ще не відповідає потребам науки і інтелігенції. Що-до материяльного боку, то стан маєтковий ліпшає. Вправді не впускають видань товариства на Україну, однак жертвами щирих людей, обміною наукових видань і закупоном удало ся засновати бібліотеку і положити перші початки під музей. Щоби се все стало можливим, удавало ся товариство петиціями о заповоги до галицького сойму краєвого і міністерства просвіти; в однім випадку петиція мала успіх, в другім же вина за

невдачу спадає на галицьке намісництво, котре заізнило ся з предложенем петиції міністерству. Аби тому раз на все заповігити, удало ся товариство до міністерства з просьбою о визначене постійної заповоги в сумі 5000 зр. Секції одержали на наукові видавництва 4500 зр., а через видавництво шкільних книжок має друкарня товариства спроможність, розширити ся. Подякувавши всім добродіям товариства, виє голова здорове цісаря, котрий все для руского народу ласкавий і бажає его національного добра. Аби ще ліпше розмежувати адміністративні справи від наукових, виділ предкладає зміну статутів, котра певно причинить ся до розвою товариства. Бесідник згадав теплими словами померших членів товариства, а потім зазначив, що треба зріло застановити ся над заложеном власної книгарні у власнім домі, тим більше, що концесія на книгарню вже є. — На секретарів покликав голова пп. Біленького і д-ра Студиньського.

З порядку слідувало справозданє виділу з его діяльності за час від 1-го січня 1894 до 31-го грудня 1895. Хоч і прийнято внесене, не читати справозданя, бо оно поміщене було в „Записках“, котрі завчасу розіслано, то все таки прочитано его, бо показало ся, що деякі члени їдуть на загальні збори, не прочитавши дома

справозданя виділу (се характеристичне для оцінки, як інтересують ся ті люди товариством, а властиво, як они утрудняють всяку акцію! — *Ред.*). Над справозданєм розвела ся ширша дискусія, головно над заложеном осібної книгарні і над видаванєм „Зорі“. Проф. Шухевич, Прийма, др. Кость Левіцький і др. Андрій Чайковський домагали ся великої книгарні, на лад європейській. Іменем виділу давав п. Кость Паньківський кілька разів поясненя, а то такі: Товариство дістало вже концесію на отворене осібної книгарні, але задля браку фондів не може взяти ся до єї отвореня. Поки-що є при друкарни заложена мала книгарня, і товариство належить до гремі книгарників та платить податки. О вигасненю концесії не може длятого бути бесіди. Коли хто дораджує отворити більшу книгарню, то нехай зважить, що доси є лише дуже малий попит на книжки, бо Русини не ласі на них, значить, доходів з книгарні мало, а з них не можна би удержати великої книгарні. На непевне не можна пускати ся, бо вийдуть знов недобори, котрих товариство що йно недавно позбуло ся.

Замітна була промова о. Ганячкєвича в єїй справі. Бесідник представив, що коли закладає ся більшу книгарню, то треба мати на складі не лише рускі вида-

13)

ЦАРІВНА.

Оповіданє

Ольги Юсобилянської.

(Дальше).

„Так що-ж з нею, Павлинко? Може їй гроший треба, а ти не хочеш мені прямо сказати?“ Тітка зітхнула. „О, Мілечку, коли-б она гроші мала, то мала би і все, що їй треба. Тоді я би їй не посилала єї в світ між люди“...

„То кажи їй до дому вертати, Павлинко! Всюди добре, але що правда, дома все таки найліпше.“

„Що она дома пічне? Хто єї побачить? З ким зійде ся? Пронаде тай годі: а літа не вернуть ся назад.“

Вуйкови наче світло зійшло в голові. Здогадав ся.

„Твоя правда, Павлинко. Вже най там побуде якийсь час, там мабуть більше молодіжи, як тут!“

І вуйко знов наложив люльку; всі замовкли.

Я скінчила свою роботу. Поклавши єї коло себе, я сперла ся вигідно о спинку лавки. Погляд звернув ся мимоволі на захід. Сонце спустило ся за темно-синяві гори, лишаючи жаристу полонію на небі. Зубчаста скала, що різко від червоно-золотистого неба відрисовувала ся, прикувала мій взір. Там царював дуб-великан.

Ще стояв.

Ні вихор, ні блискавиці не зломали его.

Навіть не зігнули. Сильний тай годі! Вдивляючись в ту гарну як в казі картину, я забула на хвильку ціле окруженє. Так само жаріло раз і в моім серцю, так само відбивав ся і він на золотистім тлі моєї молодой, любови жадібної душі. Прегарні фантастичні мрії окружали его так само, як он ту на небозводі окружають дуба піжно-ржеві хмари.

Тепер вже все здавлене. Понура тьма відреченя облягла бажаня і они завмерли. Більше як рік минуло з того часу і ніяка згадка, ніяке слово від него не відєвіжило їх.

„Але чому і хлопці нічого не пишуть!“ обізвала ся знов тітка. Передвчєра святакувала свої іменини, а з них жаден ані не писув. Се вже негарно. Я заслужила собі за своєю любов і тяжку працю на иньшу подяку і на иньшу увагу. Але они пишуть лиш тоді, як їм гроший треба; а як рістануть їх, то і знов мовби позникали з землі. Ти би написав коли до них острійше, Мілечку. Ти занадто добрий. Тим ти їх пеуєш, Мілечку; острє слово не пошкодить їм нічого, і не пошкодило ще ніколи.“

„Ег! що ти хочеш, Павлинко, від твоїх дітий? Они добрі, послушні, рахують ся з грішми, розсудливі — так і чого-ж ще від них жадати? Глянь на других родичів, що ті мають з своїми дітьми клопоту! А ми — що?“

„Що мене другі обходять, Мілечку?“

„Мусять обходити, адже ми живемо з людьми! От глянь хоть би і на надлісничого, а Орядин і не его дитина.“

„Наші діти, Мілечку, не пара Орядину.

Вирочім пішов собі з дому і на тім скінчило ся!“

„Ха-ха-ха! На тім скінчило ся? Ні, Павлинко, на тім не скінчило ся!“

„Маєвський не посилав єму жадних грошей“, відповіла тітка. „Правду сказавши, він не обійшов ся з ним гарно. Вже як було так було, але нехай би був єму капав по кілька ринських; але він — ні — тай годі! Я не кажу, він чесний і добрий чоловік, але коли йде о то, щоби видобути з него який гріш, то вже не дай Господи! перекине ся в мить у змію! Так чим же терпить відхлопця?“

„То ти не чула нічого?“

„Що-ж мала я чути? Сам знаєш, то не в моїй натурі плєнтати ся по хатах і вивідувати ся про про новости.“

„Так я тобі скажу, чого не чула. Орядин розіграв ся шалено в карти. Тим пробував мабуть (міркуй лиш) здобувати гроші на науку. Вигравати було добре, але чим програє віддати? Отже заскаржив Маєвського через якогось лихваря, котрому записав ся правдоподобно з цілою душею, о своє майно (він мав від діда якийсь льоси), і Маєвський мусить тепер давати гроші, хоч не знати відки бері!“

„І що-ж, Мілечку?“

„Одну половину заплатив сими днями, а за другу випросив ся на якийсь час.“

„Дурак, Мілечку!“

„Чому дурак? На що єму клопотів? А може ще й фантована? Льоси Орядина він з’ужив, се правда, але їх вартість була би для него не пропала, т. є. він би був єму гроші віддав. Він

ня, але й чужі. Що іменно з чужини інтересує Русинів, отже що треба держати на складі, се все зміркувати повинен той чоловік, котрому має ся повірити управу книгарні. На се повинен видіти звернути свою головну увагу. Проф. Шухевич був тої гадки, що як довго товариство не має власного дому, де би могло помістити більшу книгарню вигідно, так довго годі рішати сю справу. Дятого поставив внесення: поручає ся виділові, поробити відповідні кроки в сій справі так, щоби на слідуєчих загальних зборах був предложений нарис коштів на заснування книгарні. Се внесення прийнято.

Остру дискусію над видавництвом „Зорі“ розпочав проф. Прийма з Перемишля. Бесідник закинув, що видавництво не веде ся належито, іменно багато хиб має що-до мови. Мова в „Зорі“ така лиха, що иноді незрозуміла не то для простонароддя, але навіть для інтелігентного чоловіка. Она навіть гірша часом від кацапського язичія (!!). Іменно українські писателі уживають в своїх писаннях виразів зманерованих. Се знеохочує передплатників, зражає їх і они перестають читати „Зорю“, а з сего виходять вічні недобори. Кость Паньківський пояснив, що недобір виходить з того, що в Росії „Зоря“ тепер заборонена і замість 330 давних передплатників, має та часопись в Росії їх тепер ледви 26. До того ще неточність передплатників утрудняє видаваня, бо треба для цілковитого покриття видатків 700 передплатників. Оо. Танячківський і Стефанович були тої гадки, що треба українським писателям поправляти їх народну мову на галицький виговор або їм просто заборонити уживати незрозумілі слова. На сю дивовижну гадку відповів передовсім редактор „Зорі“, Володимир Левіцький із Станіславова, що се зовсім неможливе, бо жаден руский писатель з України на таке не пристане, і радше цілком не буде посилати своїх творів до „Зорі“. Що-до змісту, то редакция старає ся, аби

він був добірний; о скільки се удало ся, видно з прихильних рецензій в прасі: П. Вороний, родом з України, замітив, що в такім випадку переписка між редакцією а закордоном ніяк не можлива, а зрештою українські писателі не пристануть на таке жадане, бо они пишуть живою мовою. Проф. Шухевич був тої гадки, що як довго нема ареопагу на мову, так довго годі рішати, котрий вираз добрий, бо один вираз можуть уживати на Україні, а в Галичині ні, і на відворот. О. Юрик уважає обставину, що деякі Українцями уживані слова нам незрозумілі, знаком богатства нашої мови. Найліпше було би до таких незрозумілих виразів додавати поясненя. Проф. др. Смаль-Стоцький назвав сю дискусію з одного боку цікавою, а з другого зовсім нецікавою. Богато говорить ся про мову в „Зорі“, якою она повинна бути, а якою ні. А хто-ж властиво се говорить? Кого іменно питати в тій справі? Чи може людей, котрі в своїм життю не написали ні одної стрічки? (*Живи оплески.*) Мови не робить ся, она сама вирабляє ся, а тут граматика нічого не допоможе, бо она не годна ніколи вичерпати живої мови. Що мова управильноє ся, усталює ся і поступає, ширшає, се найліпше викаже порівнянє „Зорі“ з давнішими видавництвами, як „Нива“, „Вечерній“ і т. д. Коли-ж деякі взяли ся тут на загальних зборах називати сю мову гіршою як язичіє кацапске, або навіть „заборонювати“ Українцям уживати незрозумілі для нас вирази, то сим они подають лише нашим ворогам пожадане оруже в руки, аби нас дальше нищили. (*Оплески.*) Бесідник поставив внесення, щоби збори прийняли справозданє виділу до відомости. О. Танячківський вніс признаєнє для теперішнього редактора „Зорі“. Оба сї внесення прийнято.

В справі закупна власного дому радив др. Кость Левіцький не будувати власного дому, бо на се потрібно готівки, котрої нема; ліпше купити готовий вже дім. Вкінці рішено поручити сю справу

виділові, котрий на підставі § 26-го статуту має до сего право.

По сїм слідувало касове справозданє. З негò виходить, що грошевий оборот в товаристві збільшив ся значно і доходить до поважної суми кількох десятків тисячів. При сій точці почала ся цікава суперечка. Др. Андрій Чайковський ставляв ріжні запитаня до касієра. Між ними було також одно, котре дотикає й нашої *Буковини*. Іменно питав др. Чайковський (на підставі інформацій від свого сусіди о. Стефановича), відки мають передплатники нашої часописи ту „протекцію“, що дістають деякі виданя товариства о 33% дешевше. Касієр товариства п. Паньківський заявив, що дає кождому опуст. Сталими купцями книжок суть студенти гімназій, котрим яко бідним дає ся не то 33%, але навіть 50% опусту, а часом дає ся книжку навіть даром, бо товариство раде, що знайшов ся Русин, охочий до читаня. Отже 33% опусту для передплатників *Буковини* не є жадною надзвичайною ласкою. Правда, коли прийде купувати студент, тоді бесідник стоїть на становиску патріота, і дає значний опуст; а коли прийде бережанський меценас купувати, то тоді бесідник є купцем, котрий хоче мати заробок. (*Веселість і живі оплески.*)

Відтак о. катихит Стефанович заявив, що ходять слухи (він сам того не каже, але таки цікавий, кілько на тім правди), що товариство на видаваню шкільних книжок не має жадного зиску (!!), а лише має клопоти, так що не виплачують ся замовленя галицької кр. ради шкільної. На се відповів проф. Громницький, що товариство з зиску на тих замовленях заплатило свої векелі і довгі та позбуло ся недоборів. Голова тов., п. Барвіньський, сконстатував, що на тих замовленях є великий зиск; о тім можна пересвідчити ся з книжок адміністраційних. Але треба до них заглянути, а не вірити пустим „слухам“. Зрештою що-до клопотів, то Ставропіль старає ся, їх дістати назад. Проф. др. Смаль-Стоцький дивує ся, як можна взагалі таке говорити, як о. Стефанович. Атке кожда друкарня старає ся мати постійного покупника, бо се є цілком звичайний гешефт. По сїм прийнято касове справозданє до відомости.

Контрольна комісія поставила внесення: 1) дати уступаючому виділові абсолюторію; 2) аби виділ взивав ту комісію до контролі рахунків чотири рази на рік; 3) аби на адміністраційні справи скликувати осібні загальні збори. Перше внесення прийнято, а друге змінено так, що поручає ся контрольній комісії контролювати касу що найменше чотири рази на рік.

На внесенє п. Барвіньського іменовано

все казав: як віддасть Зоню. А хотьби і не віддасть, так Боже мій! за що годував его, виховував? Божим духом він же не жив; Маевський також гірко працює, не сидить з заложеними руками“.

„Що я завсїгда говорила, Мілечко? Що я завсїгда говорила, що скуний два рази тратить? Як би був ему часом післав який гріш, був би ліпше на тім вийшов. Тепер буде приневолений все віддавати. Добре ему так! Дурних і скуних я не жадаю. Але, Орадин, Мілечку, Орадин, кажеш, розіграв ся?“

„Грає, оповідають, так що страх!“

„Хто, кажеш, оповідає?“

„Молодий М. Він бачив ся чи раз з ним в В.“

„Він бреше, Мілечко. Я би ему не повірила у всім.“

„Так вірно лише в половину того, що говорить, то все останє ся якась правда. М. говорив, що „колишній реформатор, социал-демократ зійшов на пси“. Голови, каже, не носить вже тепер як олень, але як той вовк, що на здобич виходить.“ Так казав. Кілько на тім правди, мені байдуже! Славити Бога, що мої діти не „реформатори“: були би може також з часом показили ся.“

„Ха-ха-ха! я знала, що Орадин авантюрист. Я завсїгда казала і кажу, що яблуко не відкотить ся ніколи далеко від яблїнки. Він унаслідів ті нещасні примхи певно від свого батька, а тоті гонять чоловіка неустанно від щастя до нещастя; змінюють часто настрої душі. Се я знала!“

Мене обняло холодом і я сиділа недвижно. Зовсім недвижно! Очи дивили ся кудись в далечину, руки лежали на колїнах обезсилені, а уста немов засохли... Нараз засміяв ся вуйко якось чудно.

„Чому ти смієш ся, Мілечку?“ спитала тітка. „Що я кажу, то правда.“

„Я й не сумніваю ся о тім, Павлинко. Я лиш собі щось пригадав“. — І звернувшись до мене, вимовив з притиском слово: „Поступовець!“

Я здвигнула мовчки плечима. Все було мені байдуже, і лиш одного на сьвітї хотїла я дізнати ся, а то, як ему взагалі веде ся. Хотїла більше „сьвітла“ в тій справі мати.

„І чому ти так тихо сидиш, Наталочко? А брови, бач, як болїсно стягнула. Жадуєш?“

„Чого?“

„Жалуєш?“

„Чого мала би жалувати?“

„Чого? Ну, тепер наче й не знаєш! А вже торічної оборони, котра, правду сказавши, відбувала ся без слів, але дятого чутем не менше горячо. Ти незгоджувала ся ніколи з нашим судом про него; але пригадай собі, що я віщував поступовцям і социал-демократам.“

„Пригадую собі, вуйко!“

„Так видиш, я мав слушність, коли остерігав перед его ідеями.“

„Чи ви не знаєте щось більше про него?“ спитала я, майже не зважаючи на его послїдні слова.

„Та що там! Я такими річами не дуже цікавлю ся. Унав морально і на тім конєць; бо віддати ся покуєї якоїсь страсти, і не могли она-

нувати ся супроти неї, значить, вложити на себе моральний дефект. Боже, Боже! розбурхана страсть в людській груді — се щось страшного! Се те саме, що взяти пістоль і покалічитись на віки — так на мою думку. Другі задивлюють ся на такі річи менше строго, але для мене се найстрашійше в сьвітї! Нехай Господь кожного боронить від таких духових недуг! Ліпша смерть.“

„Ліпша смерть, вуйку.“

Він поглянув на мене, зчудований, може моїм безтонним голосом, а я чула, що в мене горїли очи дивним огнем.

„Як ти казала, Наталко?“

„Я казала: ліпша смерть, як жите опутанє немією і брудом.“

„Що за дивна зміна в поглядах!“ обізвала ся тітка глумливо і, заходячи в хату, змірила мене насмішливо очима.

„Вуйку“ обізвалася я, оставшись з ним сама, „се не може бути, щоб він зараз спершу піддав ся тій убійчій пристрасти. І ожидаючи поясненя, здавало ся мені, що его відповідь не останє ся без впливу на мое дальше жите.“

„Ну так, зараз спершу ні. Мене вразило в тій історії те, що він хотїв тим способом прийти до грошій. Наталко, се після мене дуже нечесно. Те, що він не може в пристрасти погамувати ся, менше огидне. Те я злучив би з его налкою натурою.“

„То все певна правда, вуйку, того, що він хотїв таким способом до грошій прийти?“

„Правда. Він не таїв того. Хвалив ся зневажливо, що на нїм метять ся обставини „убо-

проф. Михайла Грушевського за его ревну наукову діяльність почетом членом товариства, а на внесені о. Танячкевича висказано уступаючому відлові признане за его діяльність.

До нового відділу вийшли яко голова пос. Олександр Барвінський, а яко відлові: Кость Паньківський, проф. Громницький, проф. Петро Огоновський, директор в пенсії А. Борковський і сундент Остап Макарушка. Заступниками відлових вибрано проф. д-ра Коцовського і сундента Ів. Коначя. Окрім того уконституували ся всі три секції товариства. До контрольної комісії вибрано проф. Тисовського, Врецьону і Ганинчака.

На послідку слідувала оживлена дискусія над зміною статутів. Відділ змінив статут в тім напрямі, щоби товариство стало ще більше науковим. В дискусії визначували ся своєю їдкостю або й напастями знов таки о. Стефанович Олександр і проф. Прийма. Оба бесідники уважали предложені зміни (які они іменню, сего не знали, як опісля показало ся) надто важними, щоби їх вже тепер рішати; до того треба особної комісії, котра би за якийсь довший час предложила особно на те скликаним зборам зміну. Рішено вибрати в тій цілі особну комісію (д-ра Костя Левіцького, д-ра Франка і д-ра Федяка), котра має виробити зміни і предложити їх до кінця ферія особним загальним зборам. Опісля запротестував проф. Грушевський против напастей на комісію, котра виробила зміни предложені відділом. Бесідник подав причини і напрями, чому відділ, взглядно комісії, до котрої і бесідник належав, предложили такі зміни. Ішло о то, щоби надати товариству характер чисто науковий, а тим самим надати ему більшої поваги. Тим не робить ся кривди людям, котрі не визначають ся науковими працями. Проф. Прийма заявив, що не хотів своєю бесідою нікого ображати.

Позаяк ніхто не забирав голосу до вільних внесенень, закінчив голова пос. Барвінський збори, дякуючи учасникам за уділ в нарадах.

НОВИНИ.

Чернівці, дня 6-го червня 1896.

Про дівочий інститут в Перемишлі читаємо в *Дьяль*: „По довгих короводах та заходах, став у нас в Перемишлі будинок інститута для руских дівчат. Справдішна палата, якою і високо цивілізовані, більше про школу ніж про вій-

гих“, і що те, що они вибрали собі і его за оруде, неважне. Що в него силне невразливе сумління і він обграє маючих спокійно.“

„Вуечку, тепер я вірю!“ зойкнула я тихо і мої уста викривились до якогось усміху. Тому, що в него „силне невразливе сумління!“

„Ти могла і так повірити, а що найважнійше, не потребувала взагалі одушевляти ся ним. Коли би в него була гордість, то повинен був без надумуваня вступити на теологію і навіть не просити Маєвського о гроші, коли сей вже такий сувар. А так що? З ким він провадить борбу? З своїм дядьком чи з обетавинами? Бою ся, щоби він не спіткнув ся на завжди в тій борбі. На мою думку се цілком байдуже, котрий завід подає чоловікови кусник хліба, нехай лиш буде чесний і для других користний. Стан духовний не аби який; обіччених людей треба і між народом. Хто хоче дійсно працювати, найде всюди нагоду. Лиш волі треба, Наталочко, а не слів!“

„Він не любить стану духовного; каже, що не годить ся з его природничо-науковими поглядами, і що духовенство не має будуччини.“

„Так? Він се вже знає? Га, може оно й справді так. Може й не має будуччини. Що правда, епоха безбожності настала. Але я тебе запевняю, Наталко, що погляди природничо-наукові можна з наукою Христовою погодити. Бери на увагу, Наталко: з наукою Христовою! Він міг отже цілком добре вступити на теологію. Був би мав нагоду працювати для „народу“ в найширшій значіню слова. А хоть би і був толкував мужикам по свому, що Бог—природа, а учив

ско дбаючи Янкеси могли би повеличати ся. Тяжко прийшло до введеня в жите сего нашого інститута, бо „з“ і „д“ мало що цілого вже готового інститута не обернули на ні на що, мало що не зробили з него дім чиншевий, де би замість Мінерви просвіти, може радше темнота всевладно панувала... Ба вже коли навіть інститут ввійшов в жите, хотіли его наші сердечні „маститі“ перемінити на просту бурсу, хіба на те, щоби польским законницям більше дівчат до вихованя в душі польским достарчати. Та, на щасте, правда і світло побідили — наш інститут став перворядним в цілій Галичині, став наче-б університетом для наших дівчат. Хоть противники наші (з Русинів!) зголосили повну абетіненцію, (москвофілі! — *Red.*) таки дівчат в інституті знайшлося багато і інститут розвиваєсь красно. Великі труди, які посвещає ся при научуваню в інституті, приносять прекрасні плоди.“ Заслуга в тім п. Тереси Несторовичевої, професорів рускої гімназії, настоятельки і учительок інститута і правдивого опікуна его, о. архипрєвitera К. Чеховича, в честь котрого учениці устроїли дня 1-го с. м. вечерок. — Хто з буковинських Русинів хотів би дати свою доньку на добру науку і виховане, то нехай цілком сміло пішли єї до перемиского інститута.

Фраза. В патріотичнім загалі говорять ся у нас нераз багато нісенітниць — і то так без намислу. Н. пр. в нисьмі з Перемишля про руский інститут дівочий в ч. 115. *Дьяль* находимо одну таку наївну фразу, на яку доглять ся звичайно рускі глі. Вказуючи на гірке положене Русинів, дописувателька Олена вважає причиною слабого розвою нашого народу між иньшим і се, що у нас „добро і вивисшене одиниць вважаєсь за підвижене чести і добра загалу руского народу.“ Се має бути велике лихо! Ласкава пані Олено! позвольте мені, низше підписаному Юркові, назвати єї ваші слова пустою фразою. А то на сій підставі: „Загал“ то не є якесь абстрактне сотворіне, лише суть то „одиниць“ зібрані до купи. Коли-б я міг (а дай мені то Боже!) „вивисшити“ вас, пані Олено, по вашій заслуді, а відтак і пані Ольгу, Наталку, Наташу, Орису і Марисю і всіх иньших, — коли-б я міг дати їм всім „добро“, то — разом взявши — вивиснив би я загал руских жінок, а так вивиснений загал жінок з „добром“ в руках зовсім не приніс би сорому, лише честь рускому народови. Тепер же, як би мені супротив конкуренції польської вдало ся „вивисшити“ мужів або суджених ин. Олени, Ольги, Наталки і т. д. і дати їм в руки „добро“, то тим вивиснив би я вже й цілий загал Русинів, котрий іменню складає ся з „одиниць“. Отже то не є таке не-

ти тоту упряму „більшість“ до пізнаня правди і обовязків. Лиш таким чином можливий всякий поступ. Але, на жаль, вуйку, покуса вашого причину за могуча і за принадна, щоби їй мало що не всі не корили ся, хотия душа его — то самолюбство. Хотівши ему вічно коритись, ми не вийшли би ніколи з темряви і з ложі!“

„Так Орядин каже?“

„Може і він каже.“

„І ти віриш в то?“

„Вірю. Так само як в істноване „ідеальних вимог“ житя.“

Він помовчав хвилину.

„У кожного свої думки“ сказав опісля з притиском. „Я тобі бажаю жастя, щиро бажаю тобі его, бо ти одинока дитина моєї дорогої сестри, однак ти літаєш за високо думками, а лишне було би держати ся землі і йти давним убитим шляхом. Держись, щобиє не поховзла ся в житю, як Орядин. Щоби не понлуталась в ідеях і не взяла замість моралі добра моралі зла в серце.“

Замовк і підняв ся з місця.

І я замовкла та поволілась за ним в хату.

Побачившись на остатку сама в своїй комнаті, я кинулась безмовно на постіль. О ні, я не плакала! Здавивши долонями виски, я лежала нерухомо. „Зломив ся, зломив ся!“ була одинока думка, що томила неустанно мою душу. Боже, Боже! чи не лучше вмерти, як пірнути в бруд і погань?

Лучше вмерти...

щасте, як вам здає ся. Не вдало ся нам н. пр. вивисшити знаного письменника і вченого на професора університету, то, хоч він одиниця, але проте ми не зискали зовсім нічого через те, що его не „вивисшено“. А вивисшене сеї одиниці було би й загалови принесло честь... Одним словом, коли хто заслугоє на вивисшене (а при оцінюваню того треба бути не пристрастним, але дуже обективним) і коли кого справді вивисшено, то се, позвольте мені на перекір вам сказати, приносить і честь загалови і єсть вивисшенем его. Не збільшайте і так переповненого шнихліра руских фраз! — *Юрко.*

Загнівав ся дуже на нас *Галичанки* за нотатку про Григорія Купчанка і в спосіб такий уличний, як то він лише знає, накинув ся на *Буковину*. Каже, що та Купчанкова відозва, про яку ми згадували, то видумка; що ми переняли на себе ролю польских газет в юдженю на москвофілів. Отже аби він не думав, що кождий воєє видумками, так як він, ми заявляємо, що згадану відозву ми мали у своїх руках, читали єї і маємо дуже поважних свідків, котрі також єї читали. Не поможе затаюване таких річий: що між москвофілами водять ся знані загално шпіони, того ніхто не заперечить і они самі також не можуть, бо на своє лихо полишали доволі документів на Руси, з котрих можна пізнати їх роботу.

Дрібні вісти. В Бережанах відбув ся дня 1. червня с. р. величавий вечерок музикально-вокальний в навіть 300-літнього ювілея унії берестейської. — Угорский міністер просвіти заборонив у всіх руских школах на Угорщині книжочки „Просвіти“. Зовсім так як в Росії! — Сего року при 30. полку у Львові застрілило ся вже шість воєків. — Недалеко поля битви під Адуєю в Абисинії найдено аж тепер тіло генерала Даборміди, котрий в тій битві показав ся надзвичайно хоробрим і приступом здобув навіть абисинський табор, але потім обочочений з усіх сторін мусів згинуть, бо помочи не дістав нізвідки.

Приватна клінічка хірургічна

(Приватна лічниця операційна)

Д-РА СТ. КВЯТКОВСКОГО

емерит. оператора ц. к. хірург. клінічки університетської

Вільрота-Гуссенбаєра у Відни

находить ся

в Чернівцях, улица Мецгера ч. 25.

В справі приймає хорих і иньших інформацій треба удавати ся до управителя приватної клінічки **д-ра Квятковського** в Чернівцях, улица ратушева (дім Вішоффера). (6—100)

(Дальше буде.)

Телеграми „Буковини“.

3 дня 6-го червня 1896 року.

Відень. Архикнягиня Стефанія wraz з донькою і гр. Бадені з женою від'їхали до Будапешту.

Будапешт. Цісар приїхав сюди о 5 год. 40 минут. Вчора приїхали архикнязі Людвик Віктор, Фридрих і архикнягиня Ізабела.

Відень. Всі часописи висказують ся похвално о внесенім проекті закону, котрим урядові дисциплінарне поступоване з державними урядниками. З того видко, що правительством прихильно бажаням урядників і хоче їх по зможі сповнити.

Відень. Палата послів прийняла закон о патентах в тр. тім читаню, а потім також закон о локальних залізницях. Міністер Гуттенберг боронив правительством перед закидом, мовби оно внесло цілий проект залізниц: правительством мусіло узгляднити всі поодинокі жаданя. Вкінці прийнято ще пильне внесенє пос. Кайцля, котрим звиває ся правительством, аби оно зараз на початку осінньої сесії внесло удержавнене північно-західної і полудневої німецької залізниці.

Відень. Бюджетова комісія прийняла односторонно внесенє Катрайнера, щоби субкомітет для нарад над управлінням пенсій урядників найдалше до трех днів по отвореню ради державної здавав справу перед комісією.

Будапешт. В військовій комісії угорської делегації заявив міністер війни, що третю військову академію отворить ся аж тоді, коли покаже ся потреба єї.

Поручаємо гостинницю Метрополь Лерхенфельда в Чернівцях при улиці Ратушевої.

„Дністер“

товариство взаїмних обезпечень

у Львові ул. Валова ч. 11.

перше і одинокє руске товариство асекураційне, припоручене Веч. Духовенству і всім вірним через Впробсьв. Митр. і Преосьв. Еп. Ординарияти всіх трех галицьких Епархій, обезпечає будинки, скот, господарські знаряди, збіже в зерні і соломі, сіно в стогах і будинках протів шкідливого вогню за можливо найнижшою оплатою.

Шкоди ліквідують ся і виплачує ся сейчас по пожарі, а договори заключені з першими Товариствами контрааскураційними подають „Дністрові“ можливість обезпечувати і виплачувати і найвищі суми.

Поліси „Дністра“ приймає банк краєвий у Львові при позичках іпотечних.

На жите можна обезпечити ся через „Дністер“ після всіх можливих комбінацій в товаристві взаїмних обезпечень в Кракові, котре дає як найкористийші услівя і видає поліси і квіти в рускій мові.

Товариство взаїмного кредиту „Дністер“, створене зареєстроване з обмеженою порукою, приймає від своїх членів і третих лиць вкладки до опроцентованя по 5 процент. Гваранція цілковита. Удїли по 50 корон. Позички удїляють ся тільки власителям реальностей, вільних від тягарів, за порукою двох членів. З позичок відтягає ся десята часть на удїл.

Зголошеня о удїленє агенції в місцевостях, де „Дністер“ не є заступлений, приймають ся.

Котвиця

Liniment. Capsici comp.

з аптеки Ріхтера в Празі,
загально признаний знаменитий усмирюючий лік на втиранє: по ціні 40 кр., 70 кр. і 1 зр.; можна купити у всіх аптеках. Просимо жадати сей загально улюблений лік просто під назвою Ріхтера Liniment з котвицею і приймати з осторожністю лише флашки зі знаменем охоронним „Котвиця“ бо лише ті правдиві.
Аптека Ріхтера під золотим львом у Празі.

Хто хоче

мати красні, добрі і дешеві фотографії, най буде ласкав удати ся до мене!

Фотографую що дня від 7-ої год. від рана до заходу сонця.

За 6 штук беру лише 2 зр.

З поважанєм

Е. РІХТЕР,

11—12.

фотограф в Чернівцях, ул. паньска ь 18.

Виданя „Буковини“.

Перші Зорі, оповіданє Теодота Галіпа, сторін 110, вісімки, ціна 30 кр., з пересилкою 35 кр.

В день сьвятої волі. Оповіданє О. Я. Кониського, сторін 42, 16-ки, ціна 10 кр., з пересилкою 12 кр.

Для передплатників „Буковини“ обі книжки коштують лише 30 кр. разом з пересилкою.

Е. ПАТРАХ в СТРИУ в (ГАЛИЧИНІ).

КОСИ з маркою січкаря, з англійської срібної сталі (Silver Steel).

Тими косами надзвичайно легко косити. Они подвійно загартовані ріжуть остро, остають ся довго острими, легкі до кошеня і такі гнучкі як найлучша, на весь сьвіт славна дамасценська сталь. Они перетинають залізну бляху, не вищерблюючи ся і лиш дуже мало нищать ся. Одно клепанє вистарчає на кілька днів. А виостривши раз таку косу, косити можна нею 120 до 150 кроків і найгустішого збіжа і найтвердої гіркої трави, чим оцадить ся не лиш робочий час, но і плата за кошенє, і то о чотири, пять або шість разів в порівнянню з звичайними косами, які продають ся торговцями.

Кождому, хто купить мою косу, заручаю, що кожда коса буде зовсім така, як тут оласано. Если коса не буде так добре косити, як я обіцяю, то в протівім рай переміною єї 5—3 р.

Мої коси єуть так за широкі, які потрібні в нашім краю, і так за довгі, яких хто потребує, і то по слїдуєчій ціні:

Довгота цілої коси	62	65	70	75	80	85	90	95	100	105	110	115 цтм.
Ціна 1 коси	1'00 зр.	1'05	1'10	1'20	1'30	1'40	1'50	1'60	1'70	1'80	1'90	2'00 зр.
На 5 кл. їде	14	13	11	10	9	8	8	7	6	6	5	6 кіс.

Мраморовий камінь до острєня коси.

Довгота цтм.	18	21	22	25	вкінці звичайні бруски мраморові.
Ціна за штуку кр.	30	35	38	40	16 кр.

БАВКА з молотком 1 зр. 20 кр.

Посилка найбільшою почтою лишє за готівку або послїплатою.

Пересторога перед обманцями! Року 1894-го зголосило ся в Галичній много фірм, що розсилають тандитні коси і друкують фальшовані похвальні листи в циркулярах, котрі розсилають. В цілїм циркулярі ані одного слова правди! Хотять когось ошукати. Поважані панове, не дайте ошукати ся! Як найбільше упевненє даю, що гваранцію таку, як я даю, не дає жадна фірма — бо я не хочу нікого ошукати. Правдиві коси лиш ті, на котрих вибита фірма Е. PATRACH в Стрию.

При замовленю найменше 10 кіс приймаю на себе половину послїлки, а при замовленю 20 кіс цілу. При 10-ох косах даю II-ту і один брусок, при 30-ох 4 коси і 4 бруски даром.

Видає товариство „Руска Рада“ в Чернівцях.

З друкарні „Рускої Ради“ в Чернівцях під зарядом Осипа Бучканича.

За редакцію відповідає Осип Маковей.

